

- Intro -

ครีนนน!

ซ่าาาาา!

ผมมองร่างเล็กบางตรงหน้าของเพื่อนร่วมรุ่นที่ยืนกุหลาบ
สีแดงสดมาให้ ช่างเป็นวันวาเลนไทน์ของชีวิต ม. ปลายที่สดใส
จริง ๆ ฝนก็ตก ฟ้าก็ร้อง สายกีตาร์ก็ขาด ไอ้พี่หนึ่ง พี่สอง พี่สาม
ก็ยังไม่มารับ เซ็งจริงว้ย!

“พะ...โพร์ท...เรา เราชอบนาย...วะ...รับ...รับกุหลาบเราที่...
นะ”

ผมเงยหน้ามองร่างบางตำแหน่งดาวรุ่งตรงหน้าอีกครั้ง มัน
ก็ไม่แปลกใช้มั้ยล่ะครับที่เด็กหนุ่ม ม. ปลายวัยใสหน้าเตี้ยแบบ
ผมเนี่ยจะมีคนมาจีบมาชอบเยอะแยะสไตล์คนหล่อเท่ แต่มันผิด
ตรงที่...ผมอยู่โรงเรียนชายล้วนครับ!!! และผมไม่นิยมกิจกรรม
ชนข้างสักเท่าไร

“ไม่เอา”

ผมตอบอย่างไม่ใส่ใจ ก้มหน้าก้มตาลงพยายามซ่อนสายกีตาร์บนตัก ตอนนีเพื่อน ๆ กลับบ้านกันหมดแล้ว บรรยากาศใต้ตึกน่ากลัวมาก ๆ เลยครับ ตรงนี้ไม่ค่อยมีคนอยู่เลย ผมอยากกลับบ้าน! ชายไฟร์ทกลัวผีครับ!

“ฮึก...ฮึก”

เซรดดด! บรรยากาศก็หลอน ๆ อารมณ์เหมือนหนังผีญี่ปุ่น ใต้คนตรงหน้าก็ยิ่งหลอนร้องไห้ น่ากลัวไปอีก เผลอ ๆ มันจะปล่อยรังสีอะไรใส่ผมเหมือนในการ์ตูนรีเปล่าครับเนี่ย นี่ผมถึงกับต้องกระชับมือกำคอกกีตาร์แน่น ถ้าเกิดมันพุ่งมาประชิดตัวผม ผมฟาดไม่ยั้งจริง ๆ นะ

“...”

ฟูบ!

“นายมันใจร้าย...ฮึก!”

ดอกกุหลาบสีสดถูกโยนลงแทบเท้าของผม พร้อมกับน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าของคนหน้าสวยตรงหน้า...มันเป็นผู้ชายที่สวยที่สุดในรุ่นของผมแล้วมั้ง

“...”

“นายมันไม่เคยรักใคร!!”

“...”

ผมเงยหน้ามองคนลำอ่างเกินชายที่ยืนร้องไห้ตัวสั่นตรงหน้า เปื่อจริงไวย้! ทำไมต้องมารุ่มขอผมกันนักหนา ผมจัดว่าเป็นเด็กหนุ่มไม่ไทยหัวเกเรียนด้วยกระบวนวิชารักษาดินแดน (รด.)

และถึงแม้ว่าผมจะหน้าสวยเหมือนแม่ แต่ว่าผมก็หน้าตาดีจัดจน
สาว ๆ หญิงล้วนโรงเรียนใกล้เคียงชอบมาหยอดมาจีบ อีกทั้ง
แม้แต่เพื่อนร่วมรุ่นเองก็ชอบมาอ่อยมาหยอกผมเช่นกัน

ครับ ผู้หญิงนั้นชอบคนเลว ยิ่งเลวเท่าไรยิ่งดี~

“คนใจร้าย!”

แล้วคนร่างเล็กบางก็วิ่งฝ่าฝนหายไป ทิ้งไว้เพียงผมที่ยังนั่ง
งง ๆ กับกีตาร์คู่ใจ ข้างตัวมีขนมและจดหมายรักหลากสีอีก
มากมายที่ผมกองเอาไว้ ใต้พี่ชายทั้งสามคนเมื่อไหร่จะมารับผม
วะ

ถ้าอย่างนั้นผมนั่งเล่นเกมรอก่อนก็ได้

“มึงออกมารอน้ำโรงเรียนเลย พวกกูใกล้ถึงแล้ว”

ผมถอนหายใจแข็ง ๆ เมื่อมองนาฬิกาที่บอกเวลาว่าเกือบ
หกโมงเย็น บ้านผมมีรถให้ลูกชายทั้งสี่คนใช้แค่เพียงคันเดียว ใต้
พื้หน้าหนึ่งเรียนหมอปีสาม อยู่หอพักกับรูมเมตในมหา'ลัยมันจึง
ไม่ต้องใช้รถ ส่วนไอ้สองกับไอ้สามเป็นฝาแฝด เรียนวิศวะปีหนึ่ง
พวกมันเลยได้ครอบครองรถ และมีหน้าที่มารับส่งผมที่กำลังเรียน
อยู่ ม. 5 ด้วยเหตุนี้ผมจึงต้องนั่งรอไอ้คู่แฝदनรกมารับกลับบ้าน
ด้วยความห่อเหี่ยวในทุก ๆ วัน ผมคิดว่าผมต้องเจอซาซอยาน-
พาหนะส่วนตัวบ้างแล้วละ จังหวะนี้ให้ผมขี้ขลุ้กลับบ้านผมก็ยอม

“เออ รอแป๊บ...พวกมึงใกล้ถึงแล้วแน่นะ กูขี้เกียจตากฝน
รอ”

“แน่นอนครับน้องรัก!”

ผมกดวางสายแล้วถอนหายใจเฮ็ง ๆ อีกนานแน่กว่าพวกมัน จะมาถึง แต่ก็ทำได้เพียงเก็บข้าวของ คว่ำกีตาร์สายขาดมาถือไว้ แล้วเดินลัดเลาะตึกไปยังหน้าโรงเรียน

ซ่าาา!

ครึนนนน!

“อ้าาา!”

“มึงอุดปากมันดี!”

“อื้อออออ”

“ซี้ดดดด พิตฉิบหาย”

ก๊ก!

ผมชะงักฝีเท้าเมื่อได้ยินเสียงทุเรศ ๆ ที่ดังมาจากห้องน้ำข้าง ตึก ที่จริงมันก็ไม่ใช่เรื่องของผมหรอกนะ พวกเขาอาจจะกำลังมี ความสุขกันอยู่ก็ได้

“ซี้ดดดด”

“ชะ...ช่วยด้วย!”

เฟียะ!

“ใครให้มึงเสียงดัง!”

“ไม่มีใครมาช่วยมึงหรอก!”

เท้าที่กำลังจะก้าวเดินหยุดชะงักลงอีกครั้ง มือกำแน่น ผม ไม่เคยคิดจะทำตัวเป็นฮีโร่เลยสักครั้ง พยายามจะหลับตาแล้ว สะกดจิตตัวเองว่ามันไม่ใช่เรื่องของผม...

“อ้าาา! เจ็บบบบ!”

ผมรู้สึกโมโหจนเลือดขึ้นหน้า เพราะจำได้ทันทีว่าเสียงที่

ได้ยินคือเสียงของคนที่เพิ่งมาสารภาพรักกับผม...ทำไมไม่รีบกลับบ้าน! อย่าบอกว่าแอบมานั่งร้องไห้แงๆ ในห้องน้ำจนเจอพวกเหี้ยนี่นะ!

ติง!

“เฮ้ย!!!”

ไม่ทันได้คิดอะไรมาก เท้าของผมก็ยันประตูห้องน้ำชายไปแล้ว

“มึงอย่าเสือก!”

เมื่อถีบประตูเข้ามาได้ ภาพตรงหน้ายิ่งตอกย้ำให้เลือดในกายของผมสูบฉีดด้วยความรู้สึกบางอย่างที่เหมือนผมมีส่วนทำให้มันเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น รุ่นพี่ ม.6 สองคนกำลังอยู่ในสภาพเปลือยท่อนล่าง คนหนึ่งบังคับให้เพื่อนร่วมชั้นของผมอมอวัยวะของมันเข้าไป ส่วนอีกคนหนึ่งก็กำลังยึดขงสกปรกของมันเข้า-ออกช่องทางด้านหลังของเพื่อนผมพลางชี้หน้าผมแล้วตะโกนขู่ออกมา

“กูว่าไม่เสือกคงไม่ได้วะ”

ไม่รู้ว่าผมเอาความกล้ามาจากไหน แต่ว่าตอนนี้ผมรู้สึกว่เลือดในกายมันเดือดปุดๆ จนร้อนไปทั่วร่างกายนี้ อยากจะปลดปล่อยความรู้สึกโกรธผ่านมือกับเท้าของผมให้ได้

“มึงจะทำไม”

มันหยุดการกระทำ ส่วนเพื่อนผมก็ขาอ่อนทรุดลงไปกองกับพื้น ผมอย่างสามขุมเข้าไปใกล้อย่างคุกคาม ใต้สองคนนั้นก็ถอยหลังไปนิดหน่อยเพื่อตั้งหลัก

“คนนี่ของกู!”

พลัก! ตึง!

กีตาร์ราคาแพงในมือถูกยกขึ้นฟาดหัวไอ้คนชั่วอย่างแรงจนตัวกีตาร์แตก แต่ผมก็ยังคงใช้เป็นอาวุธฟาดกระหน่ำลงไปไม่ยั้ง โดยไม่นึกเสียดาย รู้สึกโมโหและโกรธตัวเอง ไม่ว่าเรื่องนี้ผมจะผิดหรือไม่ แต่ผมคิดแล้วว่าผมต้องรับผิดชอบ... เพราะผมมีส่วนทำให้มันเกิดขึ้น

“ว๊ิง!”

ผมโยนซากกีตาร์ลงกับพื้น แล้วคว้าแขนคนตัวเล็กให้รีบวิ่งหนีออกมาทันที

“ไม่ต้องมายุ่งกับกู!”

เมื่อวิ่งมาได้ไกลพอสมควรจนถึงสวนหย่อมหน้าโรงเรียน คนตัวเล็กที่บนหน้ายังมีคราบน้ำตาปนกับสายฝน เสื้อนักเรียนก็เปียกมอมแมม ท่อนล่างมีเพียงกางเกงในสีขาวที่ผมทันคว้ามาจากพื้นให้มัน... แต่มันกลับสะบัดตัวออกและพลักผมอย่างแรง

“โย...”

“มึงเคยสนใจใครด้วยหรือ!”

คนตรงหน้าทุบลงมาที่อกและท้องของผมอย่างระบายน อารมณ์ มันร้องไห้อย่างหนักจนตาบวม จนเหมือนว่าหัวใจของมันแตกสลายไปแล้ว ผมเองก็ไม่รู้จะปลอบอย่างไรดี ผมไม่เคยต้องมาปลอบใจใคร เพราะว่าผมเป็นน้องคนสุดท้าย เป็นหลานคนเล็กสุดของตระกูล ใคร ๆ ก็ต้องตามใจผม ผมไม่เคยต้องคิดถึงความรู้สึกของใครทั้งนั้น

“ฮึ๊ก! มึงมันเหี้ย”

“อือ” ผมคิดว่ามันมากอดไว้แน่นๆ อย่างต้องการจะ
ปลอบโยน ผมทำอะอะไรเพื่อมันได้อีกมั๊ย ตอนนี้อยู่แค่
จริง ๆ...แค่กอดมันเอาไว้

“มึงไม่มีวันรักใครได้จริงๆ หรอกโพธิ์ท...”

“...”

“คนอย่างมึง...คนอย่างมึงต้องอยู่คนเดียวไปตลอดชีวิต!”

ผมไม่ตอบอะไร เพียงแค่กอดคนตัวเล็กเอาไว้อย่างนั้น มัน
เองก็หมดแรงจะต้านทานหรือขัดขืนแรงของผมได้อีก ผมลูบหัว
มันเบาๆ กลางสายฝนที่เทลงมาเหมือนฟ้าสะใจ

“อือ...กูกคงไม่เหมาะที่จะมีใคร...” ผมพูดเบาๆ เบาจนเสียง
ฝนกลบเสียงของผมและเสียงร้องของคนในอ้อมอกไปจนหมด
เห็นแสงไฟจากรถที่คู้นเคยสอดเข้ามาทำให้รู้ว่าพี่ชายผมมารับ
แล้ว

“ฮึ๊ก...ฮึ๊ก...”

“กลับบ้านกันนะ...ลืมเรื่องวันนี้ไปซะ” ผมพูดพร่ำอยู่ข้างหู
ของเพื่อนร่วมชั้น คนน่ารักสดใสแบบมันไม่ควรมาพบเจอกับเรื่อง
แบบนี้ มันไม่ควรมารักคนแบบผมตั้งแต่แรก...ผมไม่คู่ควรจะได้รับ
ความรักเลยสักนิดเดียว

ผมกอดเสื้อออกแล้วมัดรอบเอวของมันเพื่อปิดของสงวน
ผมโอบรอบเอวมันพุงให้เดินไปที่รถ ตอนนี้อยู่แค่
จริง ๆ

แสงแดดยามเช้าปลุกผมให้ตื่นจากนิทรา พอพลิกตัวจะหันไปหาคนที่ผมกอดปลอบมันทั้งคืน ช้างกายกลับว่างเปล่าไปซะแล้ว

“หายไปไหนวะ”

เมื่อคืนผมก็อยู่เป็นเพื่อนมันทั้งคืน ปลอบมัน ถึงแม้ว่ามันจะดูเหมือนยังโกรธผมอยู่ แต่มันก็ไม่ได้ขัดขืนผมหรือมีท่าทีโมโหอะไรมากกว่านั้น

พอเดินลงมาจากชั้นบนก็พบคุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชายฝาแฝดทั้งสองที่นั่งกินข้าวเตรียมตัวจะไปคณะ เมื่อคืนทุกคนก็ตกใจอยู่หรือที่ผมพาโยธา เพื่อนร่วมชั้นในสภาพประหลาด ๆ ขึ้นห้อง

“แม่ครับ เห็นไอ้โยมัยครับ”

ผมถามพลางหย่อนกายนั่งลงข้าง ๆ พี่สองที่เหลือบมองผมอย่างลือ ๆ มันลือผมว่าผมพาสะใภ้เข้าบ้าน...สะใภ้ฟ่องงง

“หือ? คุณแม่เค้ามารีบไปแล้วจ๊ะ”

“อ้อ ครับ”

ตอนนั้นผมรู้สึกโล่งใจมาก คิดว่ามันคงปลอดภัยแล้ว แต่ผมกลับไม่คิดเลยว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน

หลังจากวันนั้นโยธาก็ลาออกจากโรงเรียนและไม่มีใครติดต่อได้อีกเลย ส่วนพี่ ม.6 สองคนถูกทัณฑ์บนและถูกจับข้อหาอนาจารและล่วงละเมิดทางเพศ ผมเองก็ถูกลงโทษให้ทำความสะอาดสระว่ายน้ำโทษฐานทะเลาะวิวาทในโรงเรียน

โยธาทายไปจากชีวิตของผมด้วยคำพูดสุดท้ายที่ฝังในหัวผม
จากคำที่มันพร่ำสาปแช่งผมทั้งคืน

“คนแบบมึงรักใครไม่ได้หรอก...มึงรักษาใครไว้ไม่ได้หรอก
โพร์ท”

- 1 -

~ Can't quit, take six

Wanna taste you

Language, use lips

Kissing strangers

Na na na na na na na na

Till I find someone I love

Na na na na na na na na

Kissing strangers

Na na na na na na na na

Till I find someone I trust ~

เสียงเพลงในร้าน 'The Escape' ดังก้องไปทั่วไนท์คลับ ผม
ยืนชงเหล้ารับหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์หนุ่มผมยาวสุดเซอร์ยีน

~ นฤภัโส Fourth's Theory ~

ฉีกยิ้มให้สาว ๆ ที่เข้ามาพูดคุย มีเพียงขาประจำเท่านั้นที่รู้ว่า
ไอ้หน้าสวยผมยาวดูร้าย ๆ คนนี้แหละคือ โฟรท เจ้าของผับ
แอนด์เลานจ์สุดหรูบนตึกสูงชั้นที่ 33 แห่งนี้

“คืนนี้เลิกงานแล้วไปไหนรีเปล่าคะ”

ผมอมยิ้มน้อย ๆ พลังกัมหน้าผสมเครื่องดื่มสีสวยของ
สุภาพสตรีตรงหน้า เหตุการณ์เดิม ๆ เกิดขึ้นซ้ำ ๆ แบบนี้ทุกคืน มี
คนเข้ามาพูดคุยแล้วก็จากไป ผมไม่เคยคิดจะสานต่อความสัมพันธ์
กับใครเลยจริง ๆ จัง ๆ มันเป็นเรื่องความรู้สึกที่รักและหลงใน
อิสระของตัวเองไปซะแล้ว ไม่เคยคิดอยากได้ใครเข้ามาอยู่ในชีวิต
เพิ่มเลย ผมมีเพื่อนมากมาย มีครอบครัวที่อบอุ่น มีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ
ผมไม่ต้องการใครอีกแล้ว...ผมรู้สึก ‘เต็ม’ แล้ว

“ไม่ได้ไปไหนหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้น...ไปต่อกันที่ห้องผมมั้ยคะ”

ผมหัวเราะในลำคอ พร้อมกับวางแก้วบรรจุเครื่องดื่มสีสวย
ที่บรรจุผสมลงตรงหน้าเธอ แล้วฉีกยิ้มให้อีกครั้ง

“ขอโทษนะครับ...ผมไม่ได้ชอบผู้หญิง...”

และผมก็ไม่ชอบผู้ชายด้วยโวย! เพราะผมไม่ชอบใครเลย
ไม่มีเลยสักคน!

กริ่ง!

“เซอะ! ว่าแล้วเชียรว”

แล้วเธอก็โยนเศษเงินลงตรงหน้าผมพร้อมกับคว้าแก้วจาก
ไป แฮ่...ผมผิดอะไรอีกครับเนี่ย

“ขอ Escape แก้วนึงครับ”

ผมเงยหน้าขึ้นมองคนสั่งเมนูแรงประจำร้าน แล้วก็ต้องหุบ
 ยิ้มพลางเอียงหน้าอย่างสงสัย...คนตรงหน้าดูยังไงก็ไม่เหมาะกับ
 สถานที่แบบนี้เลยสักนิด เป็นพระก็ต้องอยู่ในวัดในโบสถ์ไม่ใช่
 เหยอ มาเดินเล่นพ่านในร้านแบบนี้ได้ยงก็อาบ้ติกันพอดี

“ไม่ขาย” ผมส่ายหน้าพลาางจะไปรับออร์เดอร์แขกสาว ๆ
 คนอื่นบ้าง ไม่อยากจะเสวนากับคนตรงหน้า อยากผิตศีลรีงกัน
 หมับ!

“ทำไม”

ผมก้มลงมองข้อมือตัวเองที่ถูกเกาะกุมโดยไ้คุณอบป่าตัว
 สูง ทุ่นนำหมั้นไ้ แถมยังหล่อคูติภายใต้แ่นกรอบดำ กล้าดียังเ
 มาแตะต้องตัวผมเนี่ย!

“พีกลับบ้านไปไ้ ชิว ๆ”

ผมออกปากไ้คุณพระถึงซ้่มจั้ง คุณคนดีศรีสยาม พ่อ
 ตัวแทนแห่งความดีงามบนโลกไ้บนี้ เขาคือ พี้เคี้ยง คุณหมอสูติ-
 นรีเวชคนที่สะหล่อมาตกหลุมรักเพื่อนชายนายกระจอกนามว่า
 แมคควินของผมอย่างจริงจั้ง โดยที่เพื่อนของผมมันดันเป็นผู้ชาย
 และที่สำคัญไ้แมคควินมันมีผิวแล้วครับ!

และนี่คืออีกหน้าที่ที่คนโสดแบบผมต้องเผชิญ นั่นก็คือการ
 เป็นเพื่อนพระเอก เป็นที่ปรึกษา เป็นศาลาที่พักใจ เป็นอะไรก็ตาม
 ในละครที่สุดท้ายแล้วตอนจบก็ไม่มีคุณัน้แหละครับ...ผมเองครับ
 โฟร์ทเอง

~เป็นทุกอย่างไ้เธอแล้ว แม้ว่าเธอไม่เคยเป็นอะไรกับฉัน
 เลย~

“หิ...พี่มันไม่มีใครต้องการนี่นะ”

เพราะมึงเป็นพระรองไงครับพี่! ต่อให้ดีแค่ไหนสุดท้ายก็ต้องเสียใจยังไงล่ะ ผู้เป็นคนเลว ๆ แบบผมก็ไม่ได้...มีแต่คนต้องการผมละแปลกใจเหมือนกัน ทำไมคนดี ๆ ถึงมักจะนุก มักจะไม่ถูกเลือก ถ้านี้เป็นละครไทย ผมกับพี่เคี้ยงก็คงเป็นเหมือนพระรองกับเพื่อนนางเอกที่ไม่มีคู่แล้วต้องมานั่งปรับทุกข์กันแบบที่กำลังเป็นอยู่ตอนนี้

“เออ! รู้ตัวแล้วก็กลับบ้านไปกินนมนอนเถอะนะครับ ดึกมากแล้ว”

ผมพูดกลางสายหาวอย่างเบื่อหน่าย พี่เคี้ยงดูเป็นคนดีเกินกว่าจะเสพของมีนเมาพวกนี้ครับ แบบว่าเขาน่ะดูอนามัยจัดชนิดที่ว่าต้องไหว้พระสวดมนต์ เข้านอนสี่ทุ่ม ตื่นหกโมงเช้า นั่นละ แต่ประโยคถัดมาก็ทำเอาผมต้องหยุดชะงักอย่างสนใจ

“ทำไม! ดีเกินไปก็ไม่ชอบ ต้องเลวแค่ไหนถึงจะมีคนรักวะ!”

“...”

“โอ้เว้ย!”

ตึง!!!

“...”

“...”

“ฮึก...”

“...”

“ฮึก....เจิบ...”

“เฮ้อ...” ผมไม่รู้จะหัวเราะหรือจะร้องไห้ด้วยความเวทนาดี

เมื่อไอ้คนไว้วายมันระบายอารมณ์โมโหด้วยการเตะเคาน์เตอร์บาร์อย่างแรง...และร้องไห้สะอื้นเพราะเจ็บเท้า

“ฝากร้านด้วยนะไอ้โก้”

ผมหันไปพูดกับลูกน้องซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการร้าน แล้วผมก็ถอดผ้ากันเปื้อนยีนส์สีเข้มที่คาดเอวออก ก่อนจะเดินอ้อมมาลากตัวไอ้คุณหมอมมาดิบออกไปจากร้าน

“เอาแค่นี้ไปก่อน คิดว่าพีน่าจะคออ่อน”

ผมก็ไม่ได้ถือบ๊องไอ้คนหน้าหล่ออะไรนี้ออกจากร้านหรอกครับ พาพี่เขาขึ้นลิฟต์พิเศษหลังร้านมายังชั้น 34 ซึ่งเป็นชั้นเพนต์เฮาส์ของผมเอง เรียกได้ว่าที่นี่เป็นอาณาจักรของผมเลยทีเดียว เพราะความจริงแล้วผมเรียนจบสถาปัตยกรรมศาสตร์มาแหละครับ และก็เคยทำงานในบริษัทใหญ่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี แต่ผมมีปัญหาเกี่ยวกับรุ่นพี่ที่ทำงานเรื่องถูกขโมยผลงาน ผมเลยลาออกมาทำฟรีแลนซ์และเปิดร้านเหล้าของตัวเองซะ อย่างเพนต์เฮาส์นี้ ตึกนี้ ผมก็เป็นคนออกแบบเองแหละครับ

“พี่ไม่คออ่อน พี่กินได้”

ผมเหยียดยิ้มมุมปากกลางซงเหล้าให้ตัวเองบ้าง ตอนนี้อะกำลังนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ในโซนครัว โดยมีผมรับหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์ตามเดิม ผมไม่ค่อยพาใครมาที่ห้องหรอกครับ มีก็แค่เพื่อนสนิทในแก๊ง ‘ดำไม่ห่างเหิน’ เท่านั้นที่จะได้ขึ้นมา...ส่วนไอ้อป้าแสนดีตรงหน้าผมนี่ก็เคยขึ้นมาที่นี่ครั้งนึงครับ ก็ไม่คิดว่าเขาจะได้มาห้องผมอีกจนตอนนี้

“เจ็บอยู่มั๊ย” ผมถามพลางชี้ไปยังเท้าของคนตัวสูงที่จิบเหล้า
ไปไม่ถึงครึ่งแก้วแต่ว่าหน้าและลำคอกลับเริ่มแดงแล้ว ไอ้คุณชาย
หมอเอ๊ย!

“เจ็บ...”

ผมทำหน้าเบ้นิดหน่อยพลางเดินไปยังตู้เย็นเพื่อหาคุกกี้
มาปฐมพยาบาลให้คนโง่ทำร้ายตัวเอง...ทำไมอารมณ์ร้อนจังอะ
พี่ อ่อนแอแล้วไม่เจียมหน้าครับ

ผมก็มลงตรงหน้าคนตัวสูงที่นั่งบนเก้าอี้ทรงสูง แล้วยกเท้า
ของเขาให้วางบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ ก่อนจะวางคุกกี้ลงบนเท้าขาว
ที่บวมแดงนั้นให้ลดอาการอักเสบ อ่า...ถึงผมไม่ได้เรียนหมอ แต่
ผมก็พอรู้วิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้นแหละนะ ให้นั่งห้อยขาก็ยิ่งบวม
พอดี

“อ๊ะ แล้วก็นั่งพักไป อยากรบายอะไรก็ว่ามา...ผมจะรับ
ฟัง”

ผมนั่งลงข้าง ๆ คนหล่อแล้วยิ้มน้อย ๆ ให้เขารู้สึกผ่อนคลาย
ลง ผมคิดว่าใคร ๆ ก็ชอบให้มีคนมารับฟัง...ซึ่งผมก็มักจะเป็นผู้ฟัง
ที่ดีเสมอ

นี่เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ผมเลือกจะเปิดร้านเหล้า นั่นก็เพราะ
ผมมีทฤษฎีแรกง่าย ๆ สำหรับใช้ชีวิตแบบคนโสด นั่นก็คือ ‘อย่า
เหงา’ เพราะความรู้สึกเหงาจะทำให้เราเสี่ยงต่อการเกิดอารมณ์
อ่อนไหวและตกหลุมรักใครต่อใครได้ง่าย ผมจึงเลือกอาชีพ
ที่สามารถพบเจอผู้คนมากหน้าหลายตาเพื่อช่วยคลายเหงา และ
ทำหน้าที่รับฟังพวกเขาพร่ำเพ้อไปวัน ๆ ซึ่งก็ได้ผล เพราะแต่ละวัน

ผมแทบไม่เหงาเลย

“...”

คนกริม ๆ มองผมนิ่งแล้วคว้าแก้วเหล้ากระดกรวดเดียว
ลงคอจนหมด ใจเย็นหน่อยพอเอ๊ย! หน้าแดงตัวแดงไปหมดแล้ว
เนี่ย

“โฟร์ทไม่มีแฟนหรอ”

อ้าว! ละทำไมอยู่ดี ๆ ถึงได้มาถามผมอย่างงี้วะ ไม่มีแฟนก็
ไม่ใช่ปมด้อยหรือหมายความว่าผมไม่มีใครเอานะเว้ย ที่ผมไม่มี
แฟนก็แค่เพราะผมไม่อยากมีเองนั่นแหละ

“อือ”

“ไม่เหงา?”

เอ๊ย! อะไรของพี่ห่มอเคี้ยงครับเนี่ย จะมายุ่งกับชีวิตผมไป
ทำสารคดีกระจกหกด้านหรอ ผมเริ่มไม่พอใจแล้วนะ ออย่าอยาก
รู้เลยครับ เพราะผมไม่ชอบให้คนที่ไม่สนิทมาซักไซ้เรื่องส่วนตัว
สักเท่าไร...และผมก็เป็นคนหัวร่อนง่ายมาก ๆ ด้วย

“จะอยากรู้ไปเพื่อ?”

“ก็เห็นอยู่คนเดียว เพื่อนก็มีแฟนกันหมดแล้ว”

ไม่จริง! กลุ่มผมมีทั้งหมด 6 คน เพิ่งจะมีคู่กันไปแล้ว 4 คน
เอง ยังเหลือผมกับเพื่อนอีกคน!

“แล้วอยู่คนเดียวมันไม่ดีตรงไหน” ผมเอียงคอย้อนถาม
พลางผสมเหล้าให้ตัวเองอีกแก้ว ตอนนี้อายุผมแค่เกือบสามสิบ
ไม่เห็นต้องรีบอะไรเลยนี่ครับ ผมยังเคยปฏิบัติตนไว้ว่าจะอยู่
เป็นโสดไปตลอดกาลอีกต่างหาก

“ตอนนี้อาจจะไม่รู้สึก ถ้าแก่ไปเดี๋ยวก็รู้”

ผมเบ้าปากแล้วมองคนที่ใช้เท้าอีกข้างเหยียดเท้ากับนเท้าของตัวเองเล่น ฮี! อายุพี่ห่างจากผมแค่สองสามปีเองมั้ง ทำมาเป็นตัดพ้ออย่างกับจะแก่ตายวันนี้วันพรุ่งอะครับ

“ผมไม่เห็นว่าการมีคู่มั้นจะสำคัญขนาดนั้น”

“เหรอ...แต่ถ้ามีใครสักคนคอยรับฟัง คอยดูแลเรา มันจะไม่รู้สึกดีกว่าการอยู่คนเดียวหรือ”

ผมเหลือบมองคนที่จดจ้องมองผมด้วยดวงตาสีอ่อนต้องประกายกับไฟวอร์มไลท์ ตอนนี้คุณหมอตงหน้าคงจะกริมได้ที่มีใครสักคนคอยรับฟังและดูแลอย่างนั้นเหรอ...

“นั่นสิ่งที่ผมกำลังทำกับพี่ในตอนนี พี่ก็กำลังรู้สึกดีกับผมอย่างนั้นเหรอ”

“...”

คุณหมอป้ากะพริบตาถี่ๆ อย่างมีนัยๆ ก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปากส่งมาให้ผมแล้วลุกขึ้นยืนบนพื้น เขยิบเข้ามาใกล้ตัวผมที่ยังคงนั่งนิ่งรอฟังคำตอบ

“...”

“รู้สึกดี? ฮีๆ รู้สึกดี...และอยากจะรู้สึกมากกว่านี้อีกนะ”

ผมเบิกตากว้างขึ้นอีกนิด เมื่อคนเมมาวางแขนลือกพนักพิงเก้าอี้ของผมแล้วโน้มหน้าเข้ามาใกล้ จนผมอดที่จะรู้สึกขนลุกชู่ไม่ได้

แปะ!

“ออก! ไป!” ผมประทับฝ่ามือสองข้างลงบนหน้าหล่อๆ แล้ว

ต้นหน้าเขาออกแรง ๆ จนคนเมาแทบหงายหลัง

“ไฟร์ท...”

เขางี้ม้งาเบา ๆ และดูเหมือนจะเซล้มไปจริง ๆ เพราะยังวาง
เท้าข้างที่เจ็บลงน้ำหนักกับพื้นแบบเต็มเท้าไม่ได้

“ตัวปัญหาจริงไว้ย!”

ผมคิดว่าตัวคนโงเงนด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์แล้วพุงไปยัง
โซฟาตัวใหญ่กกลางห้อง จะกลับไหวมัยละเนี่ย

ผลึกคนคออ่อนลงกับโซฟาบูบ คุณท่านก็หลับบับ ท่านอน
ก็ช่างน่าหมั่นได้ชะจริง ๆ

ตึก...ตึก...

เสียงหัวใจตัวเองที่ไม่ได้ยินมานานกลับดังชัดขึ้นในความ
รู้สึก...นี่กูเป็นอะไรวะ ต้องเพราะมีคนแปลกหน้าเข้ามาใกล้เกิน
ความจำเป็นแน่ ๆ เลย ผมเลยเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ชะงัน

“...”

ผมทรุดเข่านั่งลงข้างโซฟาเพื่อจะช่วยจัดทำทางให้แขกนอน
อย่างสบายตัวสักหน่อย เดี่ยวจะหาว่าเจ้าของร้าน The Escape
ใจร้าย...ผมถอดแว่นสายตาของเขาออก และเปลอจ้องไปหน้า
ได้รูปที่ดูดีไปทุกอณู ดูดีจนอยากเห็นหน้าพ่อแม่ของเขาเลยจริง ๆ
รอบตัวผมมีเพื่อนหน้าตาดีที่เรียกได้ว่าเทพบุตรอยู่เต็มไปหมด แต่
คนตรงหน้านอกจากจะหล่อดูดีแล้ว มันกลับให้ความรู้สึกอบอุ่น
ละมุนหัวใจและรับรู้สึ่ได้ถึงความดีงามอย่างบอกไม่ถูก เหมือน
ตอนที่ผมได้มอรูปปั้นของเทวดาจากยอดฝีมือที่บรรจงปั้นแต่ง
ขึ้น เพราะเพียงแค่มองก็รู้สึกอิมเอมสว่างไปทั้งใจได้แล้ว ผมอยาก

เก็บภาพของคนตรงหน้าไว้จริง ๆ

ตึก...ตึก...

“อะไรของภูวะเนี่ย”

ผมเกาหัวง ๆ เพราะความคิดและเสียงหัวใจที่ได้ยินชัดเจน
ของตัวเอง ผมวางแว่นสายตาของพี่เคี้ยงไว้บนโต๊ะรับแขก ก่อนจะ
เดินเข้าห้องไปหาผ้าห่มมาให้ ผมเป็นคนขี้ร้อนมาก ๆ เลยมักจะ
เปิดแอร์เย็น ๆ ให้ทั่วห้อง...เอาผ้าห่มหนา ๆ ไปกั้นหนาวตาย
ก่อนละกันนะครีบบพี่หม่อ

“อืม...”

คนหล่อครางในลำคอแล้วเดินอีกเล็กน้อยเมื่อผมคลุมผ้าห่ม
ให้

“นี่ภูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ”

ผมหยุดตัวเองไม่ให้เดินไปหาอุปกรณ์ในห้องอาร์ตไม่ได้ ผม
คิดว่าทั้งกระดานสเกตซ์และดินสอไม้ ตอนนี้ผมกำลังนั่งอยู่บนโซฟา
ฝั่งตรงข้ามร่างเหยียดยาวที่ยังนอนนิ่งไม่รู้สึกรู้สัว มีผมลากเส้น
โค้งเว้าแรงแสงที่ตกกระทบลงมาอย่างบรรจง เก็บรายละเอียด
ใบหน้างามนั้นอย่างประณีต ตั้งใจวาดเส้นผมทุกเส้นให้เรียงตัว
เสมือนของจริงมากที่สุด แต่จะวาดให้เหมือนเท่าไรก็รู้ว่าไม่อาจ
จะทำให้ความรู้สึกของผมที่มองรูปวาดเหมือนตอนมองของจริง
ได้เลย ผมจะทำยังไงถึงจะเก็บความรู้สึกที่มองตัวจริงใส่ไว้ในรูป
ได้

ผมดึงกระดาษออกมาพิจารณาแล้วขยำมันโยนทิ้งไปอย่าง
ไม่ยั้งใจ...มันไม่เหมือน มองยังไงก็ไม่เหมือนของจริง

เฮ้อ...

ถอนหายใจอย่างเบื่อกว่า...เป็นเอามากนะเนี่ย!

“ฝันดีนะครับพี่เคี้ยง”

ผมวางอุปกรณ์ทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจแล้วเดินเข้าห้องนอนของ
ตัวเองไป

จะให้ผมมีใครสักคนอย่างนั้นหรือ...

หึ! ฝันไปเถอะ

คนแบบผมอยู่คนเดียวจะดีแล้วละ อย่าให้ใครต้องมาโชค
ร้ายเพราะรักผมอีกเลย...

ครี๊ดดดด ครี๊ดดดด

ปั๊ก! ปั๊ก!

ผมรู้สึกถึงแสงอรุณที่ส่องกระทบใบหน้า แต่สิ่งที่ทำให้ผมตื่นกลับไม่ใช่แสงสว่าง ทว่าเป็นเสียงตึงตังจากนอกห้องนอนซะมากกว่า!

“ใครวะ”

เหลือบมองนาฬิกาก็เพิ่งเจ็ดโมงเช้า นับว่าเช้ามากสำหรับเจ้าของร้านเหล้าที่ปิดร้านตีสองเข้านอนตีสี่ และผมควรจะได้ตื่นนอนสักเที่ยงวัน!

ตึง!

ผมเปิดประตูห้องนอนออกอย่างโมโห และเดินลงบันไดตรงตึ๊งเข้าไปยังโชนห้องครัวด้านล่าง หรือว่าจะจะเป็นพวกเพื่อน ๆ? มันชอบทำเหมือนเพนต์เฮาส์ของผมเป็นที่สาธารณะ เพราะลิปต์คือ

ประตูเข้าเพนต์เฮาส์ซึ่งจะเชื่อมกับร้านเหล้าข้างล่าง ฉะนั้นใครจะ
ขึ้นมาก็ช่างง่ายแสนง่าย...แค่เพียงกดลิฟต์

“ไอ้ควีน?”

ผมลองเอ่ยชื่อเพื่อนสนิทมารยาทน้อยนิดออกไปเมื่อเดิน
เข้ามาถึงห้องครัว แต่ต้องหยุดชะงักลงเมื่อพบว่าคนในห้องครัว
ไม่ใช่หมอมแมคควีน แต่เป็นพี่หมอคี้ยิง...อาคันตุกะที่ผมพาเข้า
ห้องมาเมื่อคืนนั่นเอง

“ครับ?”

คุณชายหมอมหันมาส่งยิ้มให้ ขณะที่ในมือกำลังง่วนกับการ
ซังกาแฟอย่างคล่องแคล่วอยู่น้ำเครื่องซังกาแฟขนาดใหญ่ที่ผม
กะซื้อมาประดับห้องแค่นั้น ผมไม่ค่อยซงดีมเองหรือครับ ซง
เหล้าง่ายกว่าเยอะ

“ทำอะไรครับ”

คำถามของผมดูโง่ม้ายครับ ก็อุตส่าห์บรรยายไปว่าพี่มัน
กำลังซังกาแฟ แต่ที่ถามเนีย ผมหมายถึงเขากำลังคิดจะทำอะไร
อยู่กันแน่ ทำไมยังไม่กลับไปอีก

“ไฟร์ทชอบกาแฟแบบไหนครับ”

ผมมองออกไปนอกหน้าต่างกระจก บรรยากาศครึ้ม ๆ
เหมือนฝนกำลังจะตกเลย...ผมเคยชอบฝนตก เพราะผมชอบนั่ง
มองเม็ดฝนร่วงลงมา...ทว่าเหตุการณ์ในอดีตกลับทำให้ผมรู้สึก
ขยาดกับบรรยากาศฝนตกไปซะได้

เหตุการณ์ในวันนั้นที่ผมจะไม่มีวันลืม...

ผมไม่ได้ตอบคำถามของคุณชายหมอ แต่เดินหลบเข้าไป

หลังเคาน์เตอร์บาร์ หยิบไวน์แดงรสเลิศออกมาเพื่อรินลงแก้ว...
 ผนตกับไวน์แดง ช่างตอกย้ำอารมณ์เทา ๆ ของผมได้ดีจริง ๆ รู้สึก
 ออยากวาดรูปขึ้นมาแบบแปลก ๆ และ สงสัยอารมณ์อันนี้ช่วงนี้มา
 บ่อย

“เฮ้!”

ขวดไวน์ในมือถูกช่วงชิงไปโดยคนตัวสูงที่สูงกว่าผมอยู่มาก
 พี่เคี้ยงเป็นคนหุ่นดีระดับนายแบบ ผิวขาวตามเชื้อชาติที่ถูกผสม
 มา ใบหน้าดูดีภายใต้แว่นนั้นมองมายังผมเหมือนผู้ใหญ่มากำลังจะ
 ดุเด็ก ผมหันไปเตรียมจะว่ากใส่แต่คนเป็นหมอก็ก้าวมาจนประชิด
 ตัวแล้วจับข้อมือที่ถือขวดไวน์ของผมเอาไว้

“นี่เพิ่งจะเข้าอยู่เลย ควรทานอาหารก่อนนะครับ”

“ผมจำเป็นต้องขอพี่ก่อนรีใจ ปล่อย...”

ผมพยายามจะดึงมือที่ถือขวดไวน์แดงกลับ แต่คุณหมอก
 กลับไม่ยอมปล่อยมือ...อะไรวะ พี่ควรกลับไปตั้งแต่ลิ้มรสชาติขึ้นมา
 แล้วรู้ตัวว่าอยู่ในห้องหนุ่มโสดแปลกหน้าแบบผมแล้วนะ

“เดี๋ยวไม่โตนะ”

= =?

กูต้องโตกว่านี้อีกหะวะพี่

คือผมไม่ได้เตี้ยนะโว้ย! ผมสูงตั้ง 177 เซนต์ ถึงจะเตี้ยกว่า
 ไอ้ควีนไอ้คิง แต่ผมก็มาตรฐานชายไทยโว้ยยยย! หยาบคายมาก
 ไอ้พี่หมอ!

“อะ ๆ อย่าเพิ่งโมโห มาทานข้าวด้วยกันก่อนนะครับ พี่ทำ
 กับข้าวไว้เพียบเลย”

ผมชะงักปากที่กำลังจะอ้าแล้วกะพริบตาปริบ ๆ... ทานข้าว?
 นี่พี่หลุดมาจากการตื่นเรื่องไหนดรีเปล่า ทานข้าวอะไรวะ นี่ชีวิต
 เดียวของชายโพร่ที่มีคนมาทำอาหารเข้าให้กินตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย
 ระลึกย้อนไปตอนมหา'ลัยปี 2 ตอนที่ไม่สบายนอนชมอยู่ที่หอก็
 มีแต่ไอ้ควีนกับไอ้หน้ทเพื่อนสนิทที่ซื้อข้าวต้มมาทิ้งไว้ให้... คิดแล้วก็
 น้ำตาจะไหล ขนาดมันเรียนหมอยังมีเวลามาดูแลผม... ผ่านมาแล้ว
 เกือบสิบปีอยู่ดี ๆ ก็มีหม้ออีกคนอย่างพี่เค็งยที่เอาข้าวมาถวาย
 ให้... ทำไมผมรู้สึกซึ้งจังวะ

“คือ...”

พอพูดถึงอาหาร กลิ่นหอม ๆ ของอาหารหลากหลายชนิด
 ก็ลอยเข้าปะทะจมูกทันที กระเพาะและลำไส้ก็เริ่มบิดม้วนประท้วง
 ขึ้นบ้าง... หิวอะ ช่างแม่งละกัน โยนฟอรั่มทิ้งไปก่อน ตอนนีหิว!
 กินมันให้หมด!

ผมไม่ค่อยหิวเท่าไรหรอก

จริง ๆ นะ

ไม่หิว...

“เอ่อ... เอาข้าวเพิ่มมั๊ยครับ”

ผมยื่นจานข้าวให้คนเป็นหม้อแล้วฉีกยิ้มกว้างอย่างโหย
 หาความรึกความเมตตา ฮือออ ทำไมอร่อย ทำไมเป็นผู้ชายต้อง
 ทำอาหารอร่อยขนาดนี้ เป็นศิษย์เซฟเอียนรีเปล่าครับพี่

“อร่อยใช่มั๊ย”

“โหย... โคตรดีเลยพี่ ไปเรียนทำอาหารมาเหอ”

ผมยื่นนิ้วโป่งให้คุณหอมอสูติฯ ที่ยิ้มกริ่มอย่างอารมณ์ดี เออ ดีเนอะ ห้องเท่าๆ ของคนคู่ๆ มีคนหล่อๆ มาประดับห้อง แดมยังมีของออร์อยๆ ให้กินอีกต่างหาก พี่อยากจับจ๊อบเป็นเซฟที่ร้าน ผมมั้ยครับ ฮ่าาาา

“เปล่า...โทร. สั่งจากห้องอาหารของโรงแรมข้างล่างมา”
 เคร่ง!

= =^

“ฮ่าาาา”

“...”

ผมยกจานข้าวฟาดเลยดิ้ม้ย นำหมั่นไส้จับหาย ผมอดสำห้
 ชมเนี่ย เอาอารมณ์ดี ๆ ของผมคืนมาเลย

“แล้วไหนบอกว่าทำเอง?”

“อ้อ! พี่หุงข้าวเองนะครับ ออร์อยไช้ม้ย”

ไม่คุยด้วยละดิ้ม้ย! ของบนโต๊ะสิบกว่าอย่าง ฝีมือพี่มันหุง
 แค่ข้าวอย่างเดียว ซี้่อดกินไปแล้ววว

“เอาที่สบายใจเลยครับพี่”

ผมขอจบประโยคสนทนาแต่เพียงเท่านี้ ทว่าคนที่นั่งฝั่งตรง
 ข้ามกลับเขยิบมานั่งติดประชิดผม แดมยังฉีกยิ้มชะงว้างเขี้ยว
 อารมณ์ดีอะไรของพี่มันวะ รู้สึกขนลุกแปลกๆ แล้วไวย์!

“อะไร”

กตเสียงต่ำหรี่ตามองคนข้างตัว เขาต้องการอะไรจากกู?
 ว้อททท? เอาหน้าหล่อๆ ออกไปได้มั้ย ผมอิจฉา

แผ่นกระดาษคุ่นตาถูกสะบัดคลี่ออกแล้วยื่นมาแปะติดตา

ผม ชิดขนาดนี้ยัดเข้าปากไปแล้วผมจะมองชัดกว่านี้มั้ง ฤย!
อะไรของพี่มันเนี่ย

“อะไรของ...”

“โฟร์ทแอบชอบพี่เหรอครับ”

“หา!?”

ผมคิดว่ากระดาษมาพิจารณาดี ๆ อีกครั้ง นี่มันรูปวาดเมื่อคืน
ที่ผมขยำทิ้งไปแล้วนี่ พี่หมอค่อยังไปเก็บมาชื่นชมเหรอ เพราะผม
ฝีมือดีก็จริงแหละน่า แต่เดี๋ยวนะ...แอบชอบพี่?

“โฟร์ทแอบชอบพี่ใช่ไหม?”

ดูรอยยิ้มกว้าง ๆ เหมือนมีแสงออว่าส่องสว่างไปทั่วห้อง
มีดมของผมสิครับ...มันช่างจำซะเหลือเกิน!

“พี่เคี้ยงครับ ถ้าผมจะต้องชอบคนที่ผมวาดรูปให้ทุกคน
ปานนี้ผมคงได้แฟนเป็นสาวอกตุ้มมาประมาณร้อยคนได้”

เมื่อก่อนสมัยเรียนผมทำโปรเจกต์ ‘Art of Anatomy’ เลย
ต้องวาดรูปสรีระเปลือยเปล่านั้นของทั้งชายและหญิงมาแทบนับไม่
ถ้วน ถ้าต้องเป็นแฟนกับทั้งหมดนั้นผมคงเปื่อยไปหมดแล้ว

“...”

“...”

รอยยิ้มกว้างค่อย ๆ หุบลงจนดูคล้ายหมาน้อยหูลู่หางตก
ทำเอาคนชี้ใจอ่อนแบบผมรู้สึกผิดขึ้นมาอีกครั้ง

“เหรอ...แบบพี่คงไม่ใช่คนที่น่าสนใจเลยใช่ไหมล่ะ”

นั่นไง ตรงมาอีกแล้ว โธ่! มนุษย์โสดเอ๊ย จงจำไว้ว่าจะไม่มี
ใครมารักคุณได้หรอก ถ้าคุณมองไม่เห็นคุณค่าของตัวเอง...

จงรักตัวเอง ใช้ชีวิตของตัวเองให้มีความสุข อย่าใช้ชีวิตเหมือนคุณกำลังขาด เพราะหากวันหนึ่งมีคนมาเติมเต็ม มันจะทำให้คุณรู้สึกว่าขาดเขาไม่ได้...และพอวันหนึ่งถ้าเขาหายไป คุณจะรู้สึกว่าช่องว่างนั้นมันกลวงโป้กว่าเดิมซะอีก

“พี่เคี้ยงให้ผมช่วยมั๊ย”

“หือ?”

เอวาระ! ชีวิตช่วงนี้ผมว่าง มีอะไรให้เล่นมันก็ออกจะดี...

ผมล้อเล่น! ช่วงนี้งานผมเยอะชิบ พวกเพื่อน ๆ ก็กำลังวุ่นวายเรื่องช่วยกันตามหาคนร้ายที่ทำร้ายไอ้คิง งานฟรีแลนซ์ที่รับช่วงนี้ก็ใช่ว่าเป็นออกแบบมูลนิธิเด็กกำพร้าของเพื่อนคุณแม่ ร้าน The Escape ช่วงนี้ก็คนเยอะ คึกคักจนต้องลงไปช่วยน้อง ๆ พนักงานทุกคืน

“ให้ ผม ช่วย มั๊ย”

ย้ำทีละคำให้คนอายุมากกว่าได้เข้าใจ

“เอ่อ...จะดีหรือโพร์ท...พี...”

ผมคว้าแว่นตาครอบดำของคุณหม้อออก แล้วพิจารณาใบหน้าได้รูปแบบใกล้ ๆ

“...”

“...”

ตอนนี้เห็นชัดกว่าเมื่อคืนด้วยซ้ำ ผมสีเข้มเยื้องเหยียงหน่อย ๆ เหมือนคนเพิ่งตื่น ตาคู่สวยสีน้ำตาลอ่อนที่หรีตาเพ่งมองผมเมื่อไรแว่น หน้าเนียนใส จมูกโด่งได้รูปแบบน่าจับ ปากก็หนาได้รูปซะน่าจูบ...จูบ? เป็นบ้าอะไรเนียไอ้โพร์ท! กูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ!

“เอ่อ...ผมหมายถึงว่า ถ้าพี่อยากมีแฟน เต็มๆผมช่วยเอง”
ผมรีบพูดแล้วเขยิบตัวออกห่าง ยัดแว่นคืนในใส่มือคนเป็น
หมอ ผมว่าช่วงนี้ผมแปลก ๆ วะ สงสัยนอนน้อย หัวใจเลยทำงาน
ผิดปกติ

“ช่วยยังไง”

“สมัยนี้โลกมันกว้าง แอปพลิเคชันหาคู่เลยมีไว้เพื่อคน
เหงา ๆ เหมือนดอกไม้เจ้าหอเหี่ยวแบบพี่นี่ล่ะครับ”

ผมว่าพลาดคว้ามือถือขึ้นมาโหลดแอปฯ หาคู่ให้คุณหมอ
ซีเหงา ผมเห็นพวกลูกน้องในร้านดาวนี่โหลดมาเล่นเต็มเลย ต้อง
ลองหน่อยละพี่หมอ

“ปะพี่! ถ่ายรูป ๆ”

ผมคิดว่ากล้องจะถ่ายให้คุณหมอเพื่อทำเป็นรูปโปรไฟล์ โดย
คนหลักก็จิกยิ้มกว้างรออยู่ก่อนแล้ว แต่ผมว่าไอ้แว่นเนิร์ด ๆ นี่มัน
เหมือน คลาร์ก เคนต์ ก่อนจะแปลงร่างเป็นซูเปอร์แมนยังไงไม่รู้
แฮะ

“อ้าว ทำไมไม่ถ่ายล่ะ”

พี่เคี้ยงเขยิบมามองมือถือผมที่เปิดหน้าสมัครแอปฯ แบบ
ใกล้ ๆ อย่างสงสัย แล้วก็มองหน้าผมแบบใกล้ ๆ เพื่อต้องการ
คำตอบบ้าง คงจะเห็นหน้าผมชัดอยู่หรอก เพราะหน้าเราสองคน
ห่างกันแค่แว่นกัน นี่มันก็ใกล้ไป!

“ผมว่าพี่ต้องการการอุปเกรด”

“ครับ?”

“ไปมอดิฟายกัน!”

คนตรงหน้ากะพริบตาปริบ ๆ อย่างงุนงง...ผมว่าพี่อยู่บน
หอคอยงาช้างนานเกินไปแล้ว คิวปิดโฟร์ทคนนี้จะช่วยพี่เอง!

“มันขี่ไปได้จริงหรือโพร์ท”

“ได้ดีพี่”

“เอ่อ...รถติดนะ พี่กลัวว่าโพร์ทจะร้อน”

ผมหรือตาหันไปมองคนตัวสูงข้างตัวที่ตอนนี้มองศุภโชค เหมือนไม่ไว้ใจ ศุภโชคลูกกรักของผมคือเวสป่าปี 1964 ที่เป็นมรดกส่งต่อมาจากคุณปู่ มันยังขับได้คล่องดีไม่มีสะดุดนะครับ ถึงจะขับเร็วสุดได้แค่ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมงก็เถอะ...เฮ้อ! ก็ผมไม่รีบอะ

“พี่เค็ยครับ นี่เพิ่งจะก้าวโมงเอง ถือว่ารับวิตามิน D ละกัน นะครับ...คงถึงตอนห้างฯ เปิด ลิบเอ็ดโมงพอดี” ผมฉีกยิ้มส่งให้คุณชายหอมที่หลุดมาจากละครไทยอีกครั้ง ก่อนจะก้าวขึ้นคร่อมลูกกรัก

“โอเค”

“เฮ้ย!”

พอผมกำลังจะเสียบกุญแจรถ คุณหมอก็ก้มมันไปจากมือ แล้ววิ่งเอวผมอุดกระชากออกจากเวสปาด้วยแรงควายเผือก ก่อนจะแบกผมขึ้นป่าเดินตรงไปยังรถเบนซ์สีขาวคันหรูที่จอดอยู่ไม่ไกล

“พี่พูดดี ๆ แล้วไม่ฟังเองนะ”

พี่เคี้ยงพึมพำแล้วเปิดประตูรถ ก่อนจะผลักผมเข้าไปนั่งที่นั่งข้างคนขับด้วยความรวดเร็วเหมือนกลัวผมกระโดดหนีไป... เออจริง ๆ ผมก็ไม่หนีและไม่ขัดขืนหรอกครับ จะดีดดินทำไม ผมไม่ใช่นางเอกหนังไทย อีกอย่างก็เป็นผู้ชายเหมือนกันจะกลัวอะไร...แต่ความจริงก็คือผมขี้เกียจสู้เขาครับ กลัวเหนื่อย เขาตัวใหญ่ กล้ามแน่นกว่าผมเยอะ

“ไม่เห็นต้องรุนแรงเลย”

ผมบ่น ๆ แล้วดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดไว้เพื่อความปลอดภัย เช่นเดียวกับเจ้าของรถหน้าหล่อที่จัดจ้องมองมายังผมด้วยดวงตาคู๋คมผ่านแว่นกรอบดำ

“ไฟร์ทคือเองนะ”

ผมละมั้นไม้เสียงขู่ต่ำ ๆ ของคุณหมอหน้าตาใจดีที่ดูแอบร้ายคนนี่จริง ๆ จะขู่ทำไมครับเนี่ย

“โอ...ป่าเคี้ยง อย่าดูหนูไฟร์ทเลยนะคร้าบ หนูแค่อยากพาศุภโชคไปวิ่งเล่นบ้าง”

ผมแกล้งทำเสียงออดอ้อน แล้วซบศีรษะถูไถไปกับปากกว้างของคนหล่อออปป่า เห็นไอ้หมอมแมคควินชอบทำแบบนี้กับผมเวลาผมกำลังจะว้ากไฝมัน แล้วก็ได้ผลทุกทีเลย เพราะไอ้ควินมันน่ารักจนผมใจอ่อนไง แต่สำหรับผมเนี่ย...ผู้ชายหน้าตาสกปรก ๆ ผม

ยาวรุงรัง มันคงน่าขนลุกมากกว่าน่ารักสินะ

“ฉันครวหน้าก็อย่าตี้อสิครับ”

ไอ้ชายหม่อว่าพลงหยิกจุกผมเหมือนหมั่นไ้้นักหนา
เอ๋อ...ผมว่าบรรยากาศมันเริ่มละมุนแปลก ๆ เหมือนออว่าสีม่วง
มันฟุ้งกระจายจนผมรู้สึกคันยิบ ๆ ในอกซ้าย

“อะ...เอ๋อ...ไปกันเถอะครับพี่”

พอรู้สึกถึงรอยยิ้มแปลก ๆ ของไอ้พี่หม่อ ผมเลยรีบเขยิบตัว
ออกห่างทันทีพร้อมกับเกาหัวอย่างงุนงง ภูเล่นอะไรของภูเนี่ย
ขนลุกไว้ย!

“หี”

**“ทรงนี่เป็นไงจะโฟร์ท หล่อลากกระซอกใจเจ้มากเลย
ลูกเอ๊ย!”**

ผมเงยหน้าจากจอมือถือที่เล่นเกมอยู่เพื่อมองเจ้จี๊ สาว
ประเภทสองเจ้าของร้านทำผมเจ้าประจำที่ผมกับเพื่อน ๆ ในแก๊ง
มากันบ่อยตั้งแต่ ม. ปลาย

“...”

“ไม่ดีเทอโฟร์ท”

ผมมองหน้าผู้ชายที่จู้ ๆ ก็ดูหล่อแล้ว ๆ ร้าย ๆ ขึ้นมาชะงัน
ผมที่ถูกย้อมให้เป็นสีเข้มตัดหน้าม้ายาวใช้เจลปิดไปด้านข้าง ผม
อีกข้างก็ถูกโกนเห็นสเตรจท์ไลน์ชัด ๆ ดูหล่อเหี้ย ๆ ชัดอย่างเดียว
ก็ตรงแว่นกรอบดำสุดเนิร์ดนั่นละครับ

“ไปร้านแว่นกันพี่”

ผมลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปนอกร้านโดยไม่เสวนากับใคร
ทั้งสิ้น รู้สึกแปลก ๆ ไร้ยี่ สาบานว่าต่อให้ชีวิตนี้ผมจะไม่เคยคบกับ
ใครจริงจัง แต่ผมก็มั่นใจว่าผมชายไทยแท้ชอบนมชอบกันแน่นอน
“เดี่ยวสิไฟร์ท! ไฟร์ทยังไม่ตอบพี่เลยนะครับ”

คนหน้าหล่อร้ายเดินเข้ามาใกล้ แล้วคว้าแขนผมรั้งให้หัน
กลับไปคุยด้วย คือผมขอย้ำอีกครั้งว่าผมมีเพื่อนหน้าตาหล่อ
มาก ๆ ทั้งไอ้คิงที่หล่อชนิดแม่ธรณียังตะลึง ไอ้หมอมแมคควินที่ทั้ง
หล่อทั้งน่ารักถึงแม้จะอ่อนตืนไปสักหน่อย ไอ้ผู้พันเด็นที่หล่อคม
เข้ม ๆ เหมือนดาราหนังบู๊ ไอ้ก๊องก็หล่อตี๋ดูรวยเหมือนอาแปะ
ร้านทอง ไอ้หมอนัท...เอ่อ... นั่นมันออกจะสวยชะมากกว่า ข้ามไป ๆ
แต่ผมก็ไม่เคยจะหวั่นไหวหรือรู้สึกแปลก ๆ แบบนี้เลย อาจจะเป็น
เพราะสถานะระหว่างผมกับพี่เขาที่มันดูจะแปลก ๆ ไปสักหน่อย...
ไม่ได้เป็นอะไรกันเลยนอกจากรู้จักแบบเฉียด ๆ เฉียดจริง ๆ เพราะ
เขาเป็นรุ่นพี่ที่ทำงานโรงพยาบาลเดียวกับไอ้หมอมแมคควิน แถม
ยังเคยชอบไอ้ควินชะด้วย ส่วนผมกับพี่เขา เป็นอะไรกันดีละ
เพื่อนของเพื่อน? พี่ของเพื่อน? คนรู้จัก? หรือเจ้าของร้านเหล้า
ผู้ปฏิบัติภารกิจช่วยลูกค้าผู้นำสงสารกันแน่

“ก็ดีครับพี่”

ผมไม่ได้มองหน้าคนตั้งคำถามและยังคงตั้งหน้าตั้งตาเดิน
ต่อไป หรือผมอาจจะแค่รู้สึกว่าเขาเป็นแบบวาดรูปที่เพอร์เฟกต์
ก็ได้.... อือ มันต้องเป็นแบบนี้แน่ ๆ แค่ว่าช่วงนี้ผมอารมณ์
ศิลปินมากไปหน่อย เลยชอบมองแบบวาดภาพอย่างพี่เค็งมาก
เกินไป

“ทำไมคุยกับพี่แล้วไม่มองหน้าพี่ล่ะครับ”

เฮ้อ! พุดมากจิงว๊ัย! ผมหันไปมองหน้าไอ้คุณหมอมันที่ไม่ยอมปล่อยมือจากต้นแขนของผม

“อ๊ะ”

ผมคว่ำแว่นไ้ๆ นั้นออกมาจากหน้าอปป้าเพื่อว่าพี่หมจะพูดน้อยลงบ้าง หลักการของผมคือ พอดตาของไอ้คุณหมอมันฝ้าฟางมัวลง ปากก็จะได้พูดน้อยลงเนื่องจากต้องใช้สมาธิในการเพ่งมองจนทำให้พี่เคี้ยงหยุดชะงัก...แต่เพราะมองไม่ชัดเลยต้องจับแขนผมแน่นขึ้นซะอย่างนั้น

“โฟร์ททำอะไรครับ พี่มองไม่ถนัด”

คุณหมอสูดิฯ หรีตามองแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้หน้าผม เดินเข้ามาประชิดและรั้งแขนผมไว้เหมือนกลัวผมจะหายไป

“ถอดออกเถอะครับ แล้วกรุณาเดินตามผมมาเงียบ ๆ ด้วย”

ก็อยากด่ามันไปมากกว่านี้อะนะ แต่ถ้าคุณเห็นหน้าตาท่าทางความเป็นสุขภาพชนของพี่เคี้ยง คุณจะไม่กล้าแม้แต่จะพูดคำหยาบใส่เลยละครับ

“โฟร์ท”

“หือ?”

ผมเดินนำคนตัวสูงไปเรื่อย ๆ ตามทางเดินในห้าง สอดสายสายตามองหาร้านที่ผมเคยมาส่งไอ้ควินตัดแว่น

“พี่ขอจับมือได้มั๊ย”

ผมหยุดเดินแล้วหันไปมองหน้าคุณหมอที่พยายามหรีตาเพ่งมองมายังผม แต่ดูมุมปากที่กระตุกยิ้มน้อย ๆ นั้นสิครับ...พอ

ไม่ใช่แว่นแบบนี้แล้วดูหล่อแบบร้าย ๆ ขึ้นเยอะเลยครับพี่!

“ถ้าไม่กลัวคนมอง ก็จับได้เต็มที่เลยครับพี่”

ผมพูดกลัวหัวเราะแล้วยังคงเดินหาร้านต่อไปแบบไม่ใช่ใจ
อะไร อยากจับก็จับเถอะ สมัยนี้ผู้ชายจูงมือกันเยอะแยะไป ผม
กับไอ้ควีนบางที่แทบจะกอดสิงร่างกันด้วยซ้ำ อีกอย่างคือผม
ซีเกียจจะเถียงแล้วละครับ

คนมือไวรีบเลื่อนมือจากต้นแขนลงมากุมมือผมไว้อย่าง
แนบแน่น

พอก้มลงมองมือหนาที่กระชับมือผมไว้แล้วก็พานรู้สึก
แปลก ๆ ไม่มีใครนอกจากเพื่อนสนิทที่จะกล้าแตะต้องตัวผมได้
มากขนาดนี้เลยนะ! แต่จะหันไปว่าใส่ก็ทำไม่ลง จะสะบัดทิ้งเดียว
พื้มันก็พุดมากแล้วลงไปติดดินกลางห้างฯ จะให้ผมทำไง แต่พอ
มองสายตาของคนที่สวนผ่านไปมาแล้วดูเหมือนจะหลากหลาย
ความรู้สึก แต่คุณคิดว่าผมจะแคร์มั๊ย...บอกเลยว่าไม่! คนคุณ ๆ
อย่างชายไฟร์ที่ไม่จำเป็นต้องแคร์ใครทั้งนั้น!

“สวัสดิ์ค๊ะ มีอะไรให้ช่วยมั๊ยค๊ะ”

“ขอคอนแทกต์เลนส์แบบด่วน ๆ เลยครับ”

ผมพูดรว ๆ เร็ว ๆ ทันทีที่เดินเข้ามาในร้าน อยากอยู่ห่าง ๆ
จากไอ้หมอบ้านี้เต็มทน รู้สึกไม่เป็นตัวเองเลยว๊าย! ดูมันทั้งบิบบั๊ง
รังมือผมนั่นสิครับ น่าดีดทั้งจริง ๆ

“เอาแว่นม้ามั๊ยค๊ะ ขอวัดค่าสายตาก่อนนะค๊ะ”

ผมรีบพยักหน้าแล้วผลักคนตัวสูงไปให้พี่พนักงานจัดการ
ทันที นี่กำลังทำอะไรอยู่วะเนี่ยไอ้ไฟร์ท ผมเอาเวลาชีวิตมาเล่น

อะไรเนี่ย

“ไฟร์ทช่วยพีใส่หน่อยสิ”

ผมหันไปมองคุณหมอบีบเกรดที่ยืนพยายามยึดคอนแทกต์เลนส์ใส่ตาหลังจากที่พีพนักงานให้ลองใส่ด้วยตัวเอง

“พีพนักงานให้ฝึกใส่เองไม่ใช่เหรอครับ ผมจะตามไปใส่ให้พีทุกครั้งได้เหรอ”

พูดจบก็มองแว่นกันแดดที่เล็งไว้ต่ออย่างเบือจะสนใจคุณหมอบุ๊เรียกร้องความสนใจ มีแว่นเท่ ๆ สักอันใส่ไปเดินชิลริมทะเลคงดูไม่หยอก...ว่าแต่ผมจะเอาเวลาไหนไปวะ งานก็เยอะ เพื่อนก็นีไปมีแฟนกันหมด ครั้นจะลากไปแช่บด้วยก็เกรงใจแฟนกัน...เฮ้อ! กูบอกพวกมึงแล้วว่าให้โสด!

“งั้นไฟร์ทก็มาอยู่ช่วยพีใส่ทุกวันเลยสิ”

ผมปรายตามองคนที่เสนอหน้ามายืนประชิดพร้อมรอยยิ้มกว้างอย่างสดใสเหมือนพระอาทิตย์ในการ์ตูนเทเลทัปปี

“รอผมเป็นเมียพีก่อนแล้วกันนะครับ” ผมพูดประชดไปด้วยความปากไว แล้วก็ก้มลงมองแว่นและราคาตัวเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ตรงมุมกระดาด ขอบเห็นว่าราคาแพงพอ ๆ กับมือถือเครื่องหุของไอ้คิงเลย...ก็ชื่นชมไปงั้นแหละครับ ไม่ได้แตกตังค์ผมหรอก ฮ่า...เพราะผมงกไว้ย

“ได้เหรอ”

“...”

คุณหมอบีบหน้าแล้วร้องเออผมไว้ไม่ให้หนีไปไหน เอ่อ...ไม่มี

แวนแบบนี้ มองผมเห็นหรือพี่ ผมชักสงสัยเลยยื่นหน้าไปมองตา
คู่สวยใกล้ๆ บ้าง

“มาเป็นเมียพี่ได้หรือ”

“เอาคอนแทกต์ฯ มา จะใส่ให้”

ผมรีบคว้าคอนแทกต์เลนส์จากมือคุณหมอมาทือไว้ แล้ว
พยายามแหกหนังตาเพื่อยัดมันเข้าไป คุณหมอก็กินนิ่งๆ ให้ใส่แต่
โดยดี จะมีก็เพียงมุมปากที่ยกยิ้มอย่างพอใจของคนหล่อร้ายๆ...
ทำไมผมต้องยอมวะ แล้วพี่หมอมึงอัปเลเวลตอนไหนวะพี่

“...”

ผมพยายามไม่มองตาของไอ้พี่หมอบป้า จึงพยายามมอง
แค่นิ้วตัวเองกับคอนแทกต์เลนส์เท่านั้น แต่ดูไอ้คนมีอยู่ไม่สุข
ครับ! ไอ้พี่เค็งยังมันใช้สองมือจับเอวของผมเอาไว้คล้ายจะลูบไป
มา แกรมมีผีปากยังยิ้มกว้างแบบปิดไม่มิด เมื่อรู้สึกถึงพลังงาน
บางอย่าง ผมจึงรีบๆ ใส่ให้แล้วผละออกมาไวๆ

“เรียบริ่อย!”

พอทำเสร็จผมก็รีบติดตัวออกมาทันที พี่เค็งก็หลับตาแล้ว
กะพริบตาช้าๆ ก่อนจะลืมหูลืมตามองมายังผมแล้วฉีกยิ้มกว้างมาให้
พอมองแบบนี้แล้วคุณมีเสน่ห์ขึ้นเยอะเลยครับ เหมือนเปลี่ยนลูก
จากเทวดาให้กลายเป็นซาตานสุดเทไปเลย...ดูหล่อชั่วชั่วสามานย์
มากครับพี่!

“ไปไหนต่อดี”

เหมือนคุณพี่ท่านจะดูสนุก แต่ผมนี่ลีเหลือน้อย! ขอถามตัวเอง
อีกครั้งว่าทำไมผมต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย!...ช่วยพี่ให้มันได้เมีย

แล้วผมจะได้อะไร

“ปกติพี่แต่งตัวแบบไหนล่ะครับ ถ้าชุดมันเห้ย พี่ก็ไปซื้อใหม่ ถ้าชุดมันไน้ๆ ้วยรุ่นชอบ พี่ก็ใส่ๆ ไป” ผมเหนื่อย ซี้เกียจจะตอบ ซี้เกียจคิดแล้ว ไม่สนุกแล้ว ตอนนีผมง่วง อยากกลับไปนอนแล้ว ล่ะครับ

“อือ...ไม่รู้ว่ามันเห้ยมัย โพร่ทลงไปดูที่บ้านพี่มัยล่ะครับ”

= =^

อันนี้เรียกว่าอ่อยมัยครับ อ่อย! ทำไมต้องอ่อยกู! นี่ผมไม่ได้โง่งนะเฮ้ย! เหมือนมีสัญญาณเตือนการถูกคุกคามความใสด ดั่งขึ้นในหัว

“อ้าว เจียบ”

ผมไม่ตอบ แต่เดินเข้าร้านกาแฟนางเงือกเขียวไปเลยครับ ขอกาแฟสักแก้วก่อนล่ะกันครับ ตอนนียังไม่พร้อมจะต่อปากต่อ คำกับคนหล่อนิวลูด

“เอามิดไนต์มอคคาคาครับ”

ผมสั่งแล้วก็เดินออกมา ปล่อยให้หน้าทีคนรวยๆ อย่างไม่ไ้คุณหมอสู้ดิฯ มันจ่ายไป ผมก็แค่เจ้าของร้านเหล่ากระจอกๆ จะไปรวยสู้เขาได้ไง

พอได้ที่นั่งผมก็ซุกหลังมือถือเครื่องหรุของพี่เคี้ยงไปทางเขา ที่เดินมานั่งตรงหน้าผมอย่างยืมแยม ใต้พี่นี่จะเป็นมิตรกับสัตว์โลก เกินไปแล้วนะ ยืมมันทั้งวันเลย บางทีผมก็งว่าพี่เขายืมให้แม่ซื่อ อยู่เหรวอะ

“จะถ่ายรูปเหรว”

“เอาเท่าๆ หน่อยพี”

คุณหมอกะพริบตาปริบๆ แล้วยกยิ้มมาให้กล้อง แต่สำหรับผม ผมคิดว่ามันยังอาร์ตไม่พอ มีระดับชายไฟร์ทแล้ว รูปต้องออกมาประหนึ่งคูคือ ‘ธาดา วาริช’

“เอาหล่อๆ หน่อยพี...เอียงซ้ายแล้วเงยหน้าดี”

“แบบนี้?”

นายแบบดูเก๋ๆ กังๆ แต่พยายามเอียงตามที่ผมสั่ง จนผมรู้สึกทนไม่ไหวต้องลุกไปจับศีรษะของพีเคียงให้ได้มุมที่แสงยามเย็นลอดเข้ามาในร้านผ่านกระจกสีชาที่ตกกระทบสันตั้งโด่งจนทำให้อีกข้างเป็นเงาดำ นายแบบของผมดูมีมิดิน่าค้นหาเหมือนเทวดาและซาตานในร่างเดียวกัน ซ่างเป็นส่วนผสมที่น่าหลงใหล จนผมหยุดมองไม่ได้...ผมแพ้่อีกแล้ว ใจเต้นแปลกๆ แล้วกู

“...”

“...”

และผมคงจะเพ่งมองใบหน้าของคนหล่อตรงหน้ามากเกินไป จนพีหมอลเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่างสงสัยว่าผมกำลังมองอะไรและจะทำอะไร แถมผมยังมองใกล้จนคล้ายว่ากำลังจะคุกคามพีเคียงซะเอง

“เอ่อ...ได้ละพี”

ผมแก้เก้อโดยการเสยผมจัดทรงให้คุณหมอสูติฯ ที่ฉีกยิ้มน้อยๆ ให้ผม

“พีช่วยทำหน้าที่ๆ ผมอนุญาตให้ยิ้มได้แค่มุมปากด้านซ้ายนะครับ...แบบนี้แหละ เงยหน้าอีกนิดนะครับ”

แซะ!

ผมก็มลงดูรูปถ่ายฝีมือตัวเองแล้วก็อดที่จะยิ้มอย่างพอใจไม่ได้ โคตรดูดีเลย เงาหน้าด้านซ้ายดูหล่อร้ายมีมิติน่าค้นหา ส่วนหน้าด้านขวาที่โดนแสงสว่างกลับทำให้ดูผ่องละมุนน่าหลงใหล... แสบละสายตาไม่ได้เลย

“โอเคมัย”

พี่เคี้ยงเขยิบมานั่งข้าง ๆ แล้วยิ้มกว้างถามผม แสงสว่างข้างนอกร้านกำลังจางหายไปขณะความมืดคืบคลานมา...ใกล้จะหมดวันแล้ว ภารกิจของผมกำลังจะจบลง ผมคงไม่จำเป็นต้องเจอเขาอีกแล้ว...ชีวิตแสนสงบสุขกำลังจะกลับมา

“ผมใช้เป็นรูปไฟล์นะครับ แล้วก็สมัครเรียบร้อยแล้ว แอปฯ นี้จะช่วยหาคนที่กำลังหาคู่หรือหาเพื่อนในบริเวณนี้หรือใกล้ ๆ ในระยะห้ากิโลเมตร...พี่ก็เลือก ๆ ปิด ๆ ดูแล้วกัน ถ้าถูกใจคนไหนก็ลองทักไป แต่ผมว่าเดี๋ยวก็คงมีคนทักพี่มาเองแหละ”

ผมยกยิ้มให้แล้วยื่นมือถือคืนให้คุณหอมหนุ่มที่มองผมตาปริบ ๆ อ่า...เสียตayarูปร่าง อยากรอดติดฝ้านบ้านเลย

“มันง่ายขนาดนั้นเลยหรอ”

“มันก็ง่ายแบบนั้นแหละครับ”

ผมพูดพลางลุกขึ้นยืนเตรียมจะเดินออกไปพร้อมเครื่องดื่มในมือ วันนี้ผมเหนื่อยแล้วและสักพักร้าน The Escape ก็จะต้องถึงเวลาเปิดแล้วด้วย

“ไฟร์ท จะไปไหน”

“กลับบ้าน”

ผมหันไปตอบคุณหมอมอ รู้สึกแปลก ๆ เหมือนกันทั้ง ๆ ที่ถ้า
พี่เขามิใครสักคนมาแก้เหงาก็คงจะเลิกมาตัดพ้อที่ร้านให้ผมได้
ระอาซะที มันก็ดีไม่ใช่หรอ นี่ถึงได้เป็นภารกิจของผมไง

“พี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมว่าจะไปเดินเที่ยวต่ออีกสักหน่อย”

อยากเดินเที่ยวเตร็ดเตร่สักพักก่อน จะว่าไปก็ไม่ค่อยได้
ออกมาเดินเที่ยวคนเดียวมานานแล้วนะเนี่ย

“ไปด้วยสิ”

คุณหมอมือถือกาแฟเดินตามผมออกมาเหมือนการอยู่กับผม
มันเป็นเรื่องสนุก แต่ผมกลับรู้สึกแปลก ๆ ซะมากกว่า เพราะปกติ
ผมก็เดินคนเดียวเป็นประจำ มันเป็นความรู้สึกแปลก ๆ ที่เหมือน
กับการเริ่มต้นความสัมพันธ์...เออละ ผมควรจะหยุดแค่นี้

“พี่เคี้ยง...ผมว่าพี่หาคนคุยในแอปฯ นั้นเถอะครับ ผมไม่ใช่
คนคุยสนุกอะไร...และผมชอบที่จะเดินคนเดียวมากกว่า”

“โพร์ท...”

“ขอให้เข้าใจด้วยครับ”

“...”

“ลาก่อน”

หลักการสอดข้อต่อไปของผม อย่าเปิดใจหวั่นไหวให้แก่
ความรู้สึกฉาบฉวยวูบวาบ เพราะมันจะเป็นหนทางไปสู่หายนะ
ต่อหัวใจในอนาคต